

V spomin

Franci Telcer

Človek je družabno bitje. Dano nam je, da se tesno navežemo na bližnje, prijatelje in sodelavce, s katerimi nas poveže pot pri doseganju skupnih ciljev. Težko bi rekli, kdaj smo se s Francijem spoznali, vseskozi pa nas je razveseljevala njegova mehko pojoča govorica koroškega reševalca izpod Raduhe in Pece. Franci je vsestransko živel za postajo GRS Prevalje od njenega začetka in v Komisijo za GRS pri PZS se je vključil kot njen načelnik. Takoj smo začeli občudovali tudi njegovo organizacijsko delo. Vseskozi je bil duša naših financ, pa naj je bilo v časih, ko so GRS trle finančne stiske, ali v obdobjih, ko se je dotok sredstev povečal in smo lahko lažje načrtovali porabo. Franci je vselej imenitno znal poskrbeti, da smo razumno obračali novce, in dosegel je, da je bilo hkrati zadoščeno vse zahtevnejšim finančnim pravilom. Na to se je spoznal, rekli bi, kot dober harmonikar, ki zna meh s financami raztegniti, kakor mu je dopuščeno. Delo je obvladal in ga opravljal z zgladno natančnostjo ter potrpežljivo in dosledno tudi tedaj, ko bi vsak drugi že davno obupal.

Težko nam je, ker z besedo ni mogoče orisati lika našega vztrajnega, domiselnega, nadvse predanega tovariša. Zagrizeno je načrtoval ukrepe, priganjal in zbiral podatke, ko je bilo treba podkrepiti naše vloge za pomoč ali upravičiti izdatke pred tistimi, ki podpirajo delo GRS, in pripravljati letna finančna poročila za zbere gorskih reševalcev. Pogosto smo pomislili, da brez Francija ne bi mogli uspešno opraviti nalog, ki jih nikoli ni zmanjkalo in so, kot po pravilu, postajale vedno zahtevnejše, vse bolj zapletene. Njegovo delo nikoli ni bilo posebno opazno, saj ga je pogosto opravil doma, zvečer, ponoči, tudi v nedeljah in praznikih. In četudi je bilo delo obsežno, predvsem pa odgovorno, vezano na kopico predpisov, ko je bila možna samo ena rešitev, je Franci nalogo opravil dobro in pravočasno.

Ob delu so se zvrstila leta in desetletja Francijevega življenja, zdel se nam je neuničljiv, saj je brez prenehanja zvesto opravljal dolžnosti, ki si jih je naložil na svoja uporna ramena; tako kakor v mladih letih kot alpinist in planinec. V vsakem človeku, s katerim je sodeloval, je iskal le dobro in mu hotel pomagati. Občudovali smo ga tem bolj, ker je ob vseh raznovrstnih dolžnostih pogosto premagoval tudi zdravstvene težave, ne da bi se to kakor koli poznalo pri njegovem delu. Franci je bil predan gorski reševalec s poslušom za vse naloge in izzive sodobnega časa. Bil je med prvimi, ki so postajo GRS preoblikovali v Društvo GRS Prevalje in spodbujal je ustanovitev Gorske reševalne zveze Slovenije. Skrbel je za svoje društvo in mu pomagal utirati pot skozi izzive vsakdanjika. Vzdrževal je prijateljske ter delovne stike z gorskimi reševalci doma in onkraj meje. Vzorna je bila njegova skrb za varnost pred plazovi. Od vsega začetka je s Postajo GRS Prevalje organiziral letne dneve varstva pred snežnimi plazovi na območju Koroške. Omenimo še to, da je bil skromen, ni mu bilo do časti in pohval, čeprav si jih je z uspešnim in požrtvovalnim delom zaslužil. Bil je prejemnik častnega znaka RS za delo v planinski organizaciji in GRS. Za svoje humanitarno delo je prejel priznanje državnega sveta RS, pri civilni zaščiti RS pa plaketo CZ. Poznano nam je, da skromni ne govore o svojih zaslugah.

Francijeva zemeljska pot se je končala, a v spominu ostaja še naprej z nami. Radi smo ga imeli in hvaležni smo mu za del poti, ki smo jo skupaj prehodili. Franci, počivaj v miru v zemlji svoje lepe zelene in gorate Koroške skupaj s kraljem Matjažem. Sorodnikom, članom Društva GRS Prevalje in koroškim planincem v imenu slovenskih gorskih reševalcev izrekam iskreno sožalje!

¹ Dušan Polajnar, prebrano na grobu.

In memoriam

Miro Žolnir 1939–2008

»Tudi jaz, trava med travami, drevo med drevesi, bom spal z razprostrtimi rokami in objemal zvezde, oblake, ptice in se pogovarjal s tabo, zemlja, dolgo, dolgo, tako dolgo, da ne presahnem, tako kot očnica tam visoko v gorah, ko mrzli gorski veter pozno v jeseni zaledeni vsa planinska prostranstva.« S temi besedami se je ob zadnjem slovesu Mira Žolnirja na starotrškem pokopališču poslovil Drago Kolar v imenu kolektiva Premogovnika Velenje.

Te misli dejansko ponazarjajo življenjsko pot našega planinskega prijatelja, kronista, prijetnega sogovornika in neutrudnega funkcionarja v planinski organizaciji. Kdo se ne spominja Mirka, majhne, rahlo sključene postave, ki je na planinskih poteh in brezpotjih ubirala svojo pot? Rad je sam zahajal v hribe, morda zato, da je lahko v neskončni tišini gora razpredal svoje misli, ki jih je nato, oblikovane in izbrušene, pošiljal svojim planinskim prijateljem. Samo nekateri smo dobili številna pisma, ki jih je naslavljal na tiste, ki jih je v življenju najbolj cenil. V njih smo lahko prebrali veliko skrbno izbranih misli s številnimi prispodobami in dogodki, zapisanimi ob datumih, ki nekaterim morda niso pomenili nič ali pa so nanje že zdavnaj pozabili, Mirku pa so pomenili veliko – še tako skromni dogodki iz zgodovine planinstva v domačem okolju. Pa saj ni čudno, da je bilo Mirkovo življenje vseskozi posvečeno planinstvu. Že njegov oče Bogdan je